

Моят филм

PLAYBOY / 08.2002

Явор Гърдев, театрален режисьор

Киното, подобно на театъра, има едно голямо преимущество - в него стойностите не се доказват, а се показват. Обикновено филмите, ко-

ито намирам за добри, подмолно атакуват и безпощадно поразяват командните центрове на емоционалната памет. И така, преди да можем да ги осмисляме и критикуваме, вече сме хлът-

нали в тях и ги обитаваме като собствения си дом. Такъв е случаят и с *Теорема* на Пиер Паоло Пазолини (1968). Със страхо-удоволствие сдаваш всичките си оръжия за чувствена защи-

та и, кагър след кагър, затъваш в него, докато не достигнеш странното състояние на онези хора от *Ангелът Унищожител* на Бунюел, които до изнемога остават на гости, за-

щото по необясними причини не могат да излязат през една съвсем отворена врата. Мълчаливата яснота на *Теорема* е безмилостна. Терънс Стамп е спокоен и неумолим като средновеков-

на чума, магнитният поглед на Силвана Мангано корозира под напора на любовния вирус, а Лаура Бети - най-доброто актьорско постижение - направо левитира в копнежа си.